

De stille invasie

(1)

Hoe Morgellons ons
bestaan binnendringen

Sinds het einde van de vorige eeuw bevat de lucht die wij inademen superkleine synthetisch-biologische deeltjes die via chemtrails worden verspreid. In ons lichaam zoeken deze deeltjes elkaar op. Ze assembleren zich daar dan tot nanobots, die we Morgellons noemen. Dit is geen science fiction, maar een nieuwe realiteit waar we iets op moeten verzinnen, want ons afweersysteem weet niet goed raad met deze *creepy stuff*.

In de zomer van 2001 ontdekte de Amerikaanse Mary Leitaou iets angstaanjagends bij haar bijna driejarige zoontje Drew. Hij heeft last van een hardnekkige jeukplek op zijn kin, waarvan – na raadpleging van verschillende kinderartsen en dermatologen – aangenomen wordt dat het een vorm van eczeem is. Drew zelf stelt een afwijkende diagnose. Als hij duidelijk probeert te maken wat hij voelt, wijst hij op de plek en zegt “bugs” (beestjes). Welk geneesmiddel Mary ook probeert, de plek gaat niet weg. Op een dag, als ze er voorzichtig wat zalf op wrijft, trekt ze er een flinterdunne draad uit. Mary, van beroep bioloog, legt het materiaal op een glaasje en bekijkt het onder haar microscoop. Wat ze ziet, verbijstert haar. Ze begrijpt nu wat Drew met zijn ‘beestjes’ bedoelt, maar kan zich met geen mogelijkheid voorstellen hoe dit bizarre materiaal uit zijn lichaam kan komen. Het moet ergens uit de omgeving afkomstig zijn, denkt ze, maar wat kan het zijn? Zo begint haar zoektocht.

Een muur van ontkenning

Mary ontdekt op een forum dat er anderen zijn met dezelfde symptomen en dat ook deze mensen zich geen raad weten, omdat ze bij de medische wereld geen gehoor krijgen. Patiënten die ter verduidelijking wat draden meenemen naar hun dokter, krijgen te horen dat hun probleem niet in het potje zit, maar tussen hun oren. Zo heel gek is dat niet, want artsen leren tijdens hun opleiding dat er een psychiatrisch ziektebeeld bestaat, waarbij de patiënt zich inbeeldt dat er insecten, zoals spinnen, onder zijn huid bewegen. Dit is een vorm van psychose die parasietenwaan (delusional parasitosis) wordt genoemd. Wel gek is dat geen van de medici de moeite neemt om, net als Mary Leitaou, de microscoop te pakken om de substantie te bestuderen. Als ze dat wel zouden doen, zouden ook zij zich een hoedje

schrikken van de draderige substantie. Het is een buitenaards aandoende wirwar van synthetische materie, dat een eigen leven lijkt te hebben.

Het Morgellons syndroom

In haar zoektocht naar de herkomst van de ragfijne draden, die ze ‘fibers’ (filamenten) noemt, stuit Mary op een beschrijving uit de 17de eeuw van een huidaandoening bij Franse kinderen, die haargroei ontwikkelden op ongebruikelijke plekken, zoals hun rug. Deze aandoening kreeg toentertijd de naam ‘Morgellons’. Mary zoekt een treffende naam voor de fibers en besluit ze Morgellons te noemen. Ze is er dan al van overtuigd dat deze organismen wel degelijk uit het lichaam van haar zoontje komen. Daarom richt ze in 2004 de Morgellons Research Foundation¹ op. Haar doel: grondig wetenschappelijk onderzoek en hulp aan getroffen. Want hun nood blijkt groot. Er is in de medische wereld wel erkenning voor hun emotionele en psychische lijden, maar niet voor hun fysieke kwelling. Paradoxaal genoeg wordt door haast alle artsen en medisch specialisten juist die lichamelijke kant genegeerd. Ze kennen het verschijnsel niet, dus bestaat het niet. Inmiddels spreken we, mede dankzij het werk van Mary Leitaou, over het Morgellons syndroom.

Een nachtmerrie voor velen

Mensen die aan dit syndroom lijden spreken over een eindeloze nachtmerrie. Ze ervaren voortdurend abnormale bewegingssensaties in hun lichaam, jeuk, ernstige vermoeidheid, chronische gewrichtspijnen en concentratiestoornissen. En dat is nog maar een deel van de symptomen. Fysiek is het dus een ware kwelling, maar het leidt ook tot grote sociale en financiële problemen. De getroffen. De getroffen dragen bijvoorbeeld kleding die zoveel mogelijk huid bedekt (lange mouwen, leggings, enzovoort). Dit om de huidverkleuringen en open wondjes op hun lichaam aan het zicht te onttrekken. Als dat niet meer helpt, omdat er iets ongewoons

Morgellon - microscopische foto.

1. Jan Smith - aangetaste haar 60x

2. Jan Smith - aangetaste haar na 1 jaar 60x

3. Jan Smith - zijkant van een filament
carnicom5600x--RS

zichtbaar wordt op hun handen of in hun gezicht, melden ze zich ziek op hun werk.

Doordat de aandoening niet erkend wordt door het medische establishment, is er ook geen vergoeding mogelijk voor de kosten die zij maken voor onderzoeken en therapieën. Toch blijven ze wanhopig zoeken naar oplossingen. Dit brengt hun vaak aan de rand van de financiële afgrond. Wat het nog erger maakt is dat vaak ook andere gezinsleden en huisdieren getroffen worden. Velen raken door deze opeenstapeling van beproevingen zo radeloos dat ze een eind maken aan hun leven. Inmiddels, twintig jaar na het aan het licht komen van dit fenomeen, is een triest ervaringsfeit dat dit voor een op de drie Morgellons-slachtoffers is opgegaan.

Eindelijk hulp

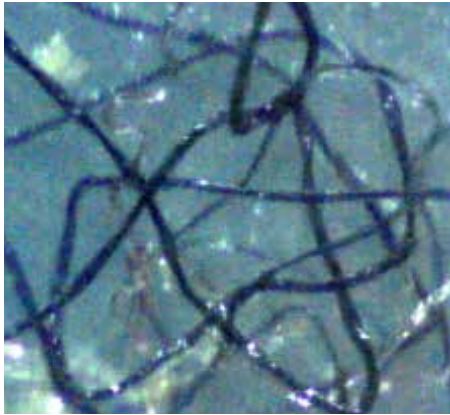
Een van de eerste volwassen Amerikanen die aan de aandoening lijdt, is Jan Smith. Ze wordt eind jaren '90 zeer ziek en doet dan iets – als reactie op alle ontkenning – wat tot een doorbraak zal leiden: ze begint haar narigheid te documenteren. Ze maakt microscopische foto's van de substanties die uit de wonden op haar lichaam komen en tekent haar waarnemingen zeer nauwkeurig na. Ze maakt ook video-opnamen van Morgellons en plaatst die op YouTube.² Als leek doet ze dus precies datgene wat de medische specialisten nalaten. En ze doet meer. Ze plaatst ook een goed geschreven en goed onderbouwde, maar wanhopige oproep aan de wetenschappelijke wereld om te helpen.³ Dit is de eerste zin uit die tekst:

“The worst possible future is here right now and we need your immediate help. Nanotechnology is disabling and killing human beings.”

Haar werk trekt de aandacht van enkele wetenschappers met een open geest. Ze voelen de urgentie en schieten te hulp. Een prominente rol is daarbij weggelegd voor de toxicoloog Hildegarde Staninger en voor onderzoeker Clifford Carnicom. Deze twee vrijdenkers bekijken de monsters en de foto's. Ook zij schrikken. Hun onderzoek blijkt een gigantische klus, want het gaat om iets wat de wereld nog niet eerder zag en waar mogelijk tientallen wetenschappelijke disciplines een rol bij spelen. Dat het zo volkomen nieuw en zo precedentloos complex is, houdt in dat er geen interpretatiekader voorhanden is. Staninger en Carnicom moeten het met handen en voeten zien op te bouwen. Bovendien is er bij dit onderzoek hightech onderzoeksapparatuur nodig en de toegang daartoe is – zeker voor Carnicom – zeer beperkt.

Smart dust

Dr. Hildegarde Staninger heeft een lange academische staat van dienst als toxicoloog en is directeur van Integrative Health Systems LLC in Los Angeles. Ze noemt de nanodeeltjes die zich tot Morgellons samenvoegen lichaamsvreemde indringers ('true foreign invaders'). Ze duidt ze aan als 'smart dust'. Deze deeltjes zijn vooral gevaarlijk, benadrukt ze, omdat ze ons aanvallen terwijl ons lichaam ze niet als vijand herkent. Daarvoor zijn ze te klein met hun diameter in het bereik van nul tot twintig nanometer (een miljardste deel van een meter). Ze zijn zelf-organiserend en doen dat volgens haar in eerste instantie in de nieren en darmen, omdat deze organen, met een pH-waarde van 10 of 11, het meest basisch (alkalisch) zijn. Dat is de omgeving, waarin ze gedijen. Als ze een zeker ontwikkelingsstadium hebben bereikt, gaan ze op reis in het lichaam dat daar nu wel op reageert, omdat ze een stuk groter en dus herkenbaar zijn. Het lichaam probeert ze dan via de huid naar buiten te werken.

4. Jan Smith - blauw filament 60x

5. Jan Smith - sneeuwmonster na spray day 200x

Blauw en witte fibers

Morgellons is geen parasiet, oordeelt dr. Staninger. Het is een door de mens in laboratoria en met behulp van nano- en biotechnologie ontwikkelde kunstmatige levensvorm met een zeer complexe opbouw. Er komen onder meer polyester, silicium, diverse metalen en organische (biologische) materialen in voor.

Huidverkleuringen en wondjes

Bij mensen die aan het syndroom lijden zie je huidverkleuringen en wondjes waaruit filamenten ('fibers') groeien. Deze draden doen aan spinrag denken en bestaan uit oersterke materialen, zoals speciale polymeren (plastics). Ze branden pas vanaf 760 graden Celsius en smelten niet, maar vallen uit elkaar in delen, die op zichzelf intact blijven. Ze hebben verder verschillende kleuren: vooral rood, blauw, zwart en wit. Ook opvallend is dat ze haarzakjes kunnen 'bezetten' om daar vervolgens een kunstmatige haar in te laten groeien. Staninger noemt dit 'pseudoharen'. Deze Morgellons-haren hebben in tegenstelling tot normale haren geen holle kern. En op de wonden ontstaat wat zij een 'pseudo-huid' noemt, een soort bolvormig afdakje waaronder de Morgellons zich in een bepaald patroon groeperen.⁴

Relatie met chemtrails

Dat is al duizelingwekkend, maar het wordt nog ingewikkelder. In de Morgellons zitten ook nano-antennes, nano-transistoren, nano-kristallen en nano-sensoren en naar alle waarschijnlijkheid nog van alles nano-meer. Heel deze minuscule winkel van Sinkel ademen we in. Het voedt zich aan de elektriciteit in onze cellen en aan nano-plastics die in ons voedsel zitten en in de lucht. Ze voeden zich eveneens aan externe elektromagnetische energie zoals de straling van 3, 4 en 5G. Van groot belang is verder dat dr. Staninger in haar onderzoek de overeenkomst

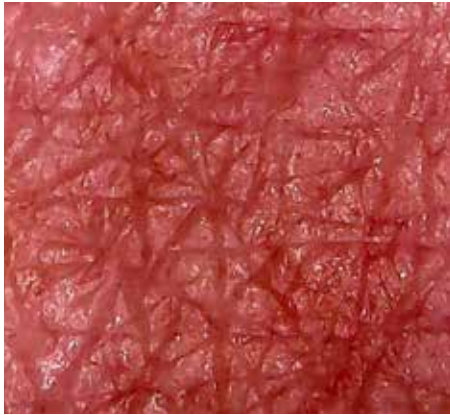
vaststelde van het materiaal dat uit patiënten komt met een monster dat haar werd toegezonden van de neerslag uit chemtrails.⁵

Cross domain bacteria

Clifford Carnicom onderzoekt het Morgellons-fenomeen al meer dan tien jaar intensief en doet van dit werk verslag in research papers die hij op zijn website publiceert.⁶ Twee recente verslagen zijn juli 2019 geplaatst. In het eerste benadrukt Carnicom dat het Morgellons-syndroom zeer beslist geen huidziekte is, maar een systemische aandoening, die het hele lichaam betreft (niet dus slechts één orgaan). Ook wijst hij keer op keer op de uniciteit van deze aandoening. Er is niets dat er op lijkt. Carnicom noemt de veroorzaker een cross domain bacteria,⁷ afgekort CDB, bij gebrek aan een beter woord. Want het is geen 'gewone', 'natuurlijke' bacterie of microbe en zou dus eigenlijk met een ander woord moeten worden aangeduid. Hij stelt voor de term CDB te gebruiken tot er een beter woord beschikbaar is. Met cross domain bedoelt hij dat de Morgellons elementen in zich hebben van alle drie de hoofddomeinen waarin micro-organismen worden ingedeeld (bacteriën, archaea en eukaryota). De Morgellons passen in geen van deze drie hokjes en vormen dus een nieuwe categorie. Een vierde domein.

Hexagonale vormen

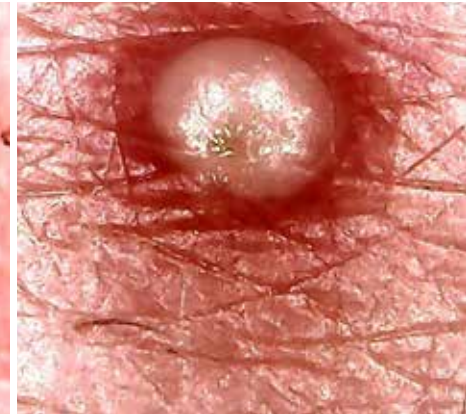
Carnicom toont in dit eerste paper aan dat de CDB die zichtbaar is op microscopische foto's van een huidmonster dat hij nam exact dezelfde 'blueprint' heeft als opnamen van CDB in een bloedmonster dat inwendig werd afgenomen bij dezelfde persoon. Dit is een zeer belangrijk bewijs dat we niet met een huidziekte van doen hebben. In het tweede paper licht hij een raadselachtige ontdekking toe. Het viel hem op dat de vorm van de open wonden vaak

1. Carnicom - Gezonde huid 15x

2. Carnicom - Morgellons wond

3. Carnicom - Pseudo huid

hexagonaal (zeshoekig) is. Dat is precies dezelfde geometrie die hij ook aantreft bij de kleinste bouwstenen van de Morgellons. De CBD's die je er op ziet zijn 300 nanometer klein, ofwel 0,3 micron. Je ziet verder duidelijk dat ze zich clusteren. Nog idioter wordt het als hij laat zien dat uit monsters van insecten die Morgellons bij (en in) zich hebben een helder blauw kristal kon worden geïsoleerd. Ook dat heeft hexagonale vormen. Carnicom weet niet hoe hij dit moet plaatsen en meldt het als onderwerp voor verder onderzoek.⁸

Drie richtingen

Staninger en Carnicom staan voor een bepaalde kijk op het fenomeen, die lang niet door alle onderzoekers wordt gedeeld. Er tekenen zich inmiddels – twintig jaar na het uitbreken van deze eigentijdse pest – drie richtingen af:

- A. Er is niets nieuws onder de zon, het is een oeroude bacterie die nu ineens opspeelt, zoiets gebeurt wel vaker. Of het is een variant hierop: het is een vorm van Lyme.
- B. Dit is het gevolg van het sproeien met bio-chemtrails, het gaat om bio-wapens.
- C. Dit is een invasie door aliëns, dan wel archonten (lees: duistere machten).

Richting A is sussend en staat het dichtst bij het – nog immer – afwerende medisch- academische bastion. Richting A ziet het Morgellons-syndroom puur als een huidziekte. Richting C staat daar min of meer diametraal tegenover. C ziet het syndroom als een kwaadaardige invasie van een buitenaardse of extradimensionele levensvorm. Het probleem met A en C is dat ze geen behoefte hebben aan diepgravend onderzoek. A omdat het syndroom beperkt wordt tot de huid, dus tot een dermatologische aandoening. En C omdat het onderwerp verbreed wordt tot iets

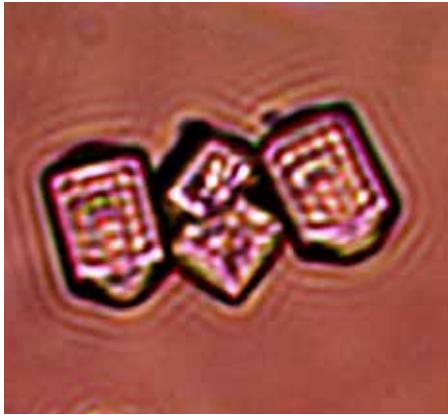
ongrijpbaars (buitenaards).

A en C zijn verder van mening dat er niets nieuws onder de zon is. A redeneert in medisch-microbiologische termen, C in esoterische termen. Een vertegenwoordiger van richting A is de Canadese microbioloog Marianne Middelveen.⁹ Van richting C is dat de Duitse onderzoeker Harald Kautz-Vella.¹⁰ Chemtrail onderzoekster Elana Freeland neemt een positie in tussen B en C in.¹¹ Clifford Carnicom en Hildegard Staninger daarentegen zijn uitgesproken representanten van richting B.

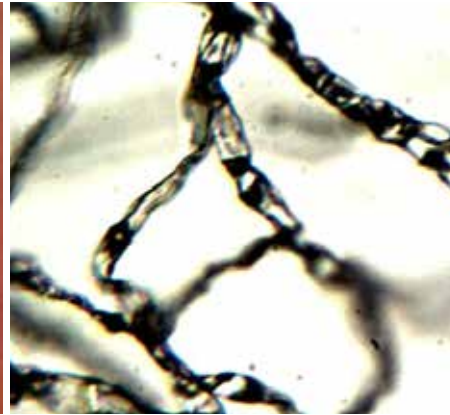
Wat de argumentatie van de laatstgenoemden sterk maakt is dat vrij makkelijk valt in te zien dat nanobots niet van alle

Miljoenen getroffen

Dr. Hildegard Staninger schat dat er tot nu toe 4 miljoen Morgellons-slachtoffers zijn en dat er iedere dag wereldwijd zo'n duizend bijkomen. Ongeveer tweederde hiervan is vrouw. Het gaat vrijwel steeds om mensen die om de een of andere reden een sterk verzwakte weerstand hebben. In de VS zijn zuidelijk Californië, Texas en Florida de 'hotspots'. Dit zijn ook de staten waarin tot nu toe het hevigst met chemtrails is gespreid. Bij de Morgellons Research Foundation hebben zich 14.700 gezinnen uit 4 staten van de VS en 45 andere landen als getroffen aangemeld. De meeste gevallen doen zich voor in de VS, maar ook Canada, Australië, Engeland, Zuid-Afrika en Nederland worden met name genoemd. De aantallen voor ons land zijn niet bekend. Ook hier wordt de aandoening door de meeste medici niet erkend, noch herkend. Statistische gegevens ontbreken daardoor.

4. Carnicom CDB 8000x

5. Carnicom Filamenten 200x

Uitstulping met filament

tijden zijn. Niet op aarde althans. Ze zijn mogelijk geworden door overrompelende ontwikkelingen in een reeks wetenschappelijke disciplines, zoals de nano-, bio- en informatie-technologie.

Het gevolg? In laboratoria wordt nu met van alles en nog wat ‘cross domain’ geëxperimenteerd. Zo ontstaan er nieuwe creaties en nieuwe materialen. Het zijn voortbrengselen die we op aarde nog niet eerder zagen. Ten goede, bijvoorbeeld in de vorm van nieuwe nanotechnologische geneeswijzen, maar evengoed ten kwade in de vorm van nanowapens.¹²

Is genezing mogelijk?

Als lijder aan het Morgellons-syndroom zal het je een worst zijn welke wetenschappelijke richting het dichtst bij de waarheid zit; je wilt dat de marteling zo snel mogelijk ophoudt. Over de vraag of er een kruid tegen de Morgellons gewassen is, zijn de meningen verdeeld. Richting A denkt goede resultaten te kunnen behalen met conventionele middelen, zoals antibiotica. Daar wordt door anderen tegenovergesteld dat dit soms korte tijd werkt, maar dat de klachten na een tijdje terugkeren. Richting C denkt dat het probleem alleen zal verergeren en dat uiteindelijk alleen een politieke omwenteling de oorzaken ervan kan wegnemen.

Binnen richting B zijn er verschillende accenten, maar in dit gezelschap is iedereen het over één ding roerend eens: zorgen dat je weerstand op peil blijft is de beste afweer. Er zijn tal van methoden om aan je lichamelijke weerbaarheid tegen Morgellons te werken. Daarnaast is er zoiets als mentale en spirituele gezondheid of weerbaarheid. Deel 2, over de gezondheidsaspecten volgt in het decembernummer.

NB. Op het blog TransitieWeb zijn speciale pagina's beschikbaar met video-, audio en ander achtergrondmateriaal bij dit artikel. Onder de video's staan inhoudsopgaven, zodat ze snel doorzoekbaar zijn. Zie ook de noten die naar deze pagina's verwijzen.

Noten

1. Zie www.morgellons.org
2. Zie voor de video's van Jan Smith: <https://www.youtube.com/user/thegreema1/videos>
3. Zie voor de volledige tekst van haar oproep: https://www.bibliotecapleyades.net/ciencia/ciencia_morgellons19.htm
4. Zie het uitgebreide video-interview met haar op TransitieWeb: www.transitiweb.nl/invasie-staninger
5. Zie hiervoor ook dr. Hildegarde Staningers radioprogramma: <https://onecellonlightradio.wordpress.com>
6. Zie het overzicht van deze research op <https://carnicominstitute.org/wp/research-library-listing/>
7. Zie Clifford Carnicom's paper van juni 2014: http://www.carnicominstitute.org/articles/cross_domain_bacteria_isolation.htm
8. Zie voor meer over het werk van Clifford Carnicom: www.transitiweb.nl/invasie-carnicom
9. Marianne Middelveen, Melissa Fesler & Raphael Stricker, "History of Morgellons disease: from delusion to definition" (2018) <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC5811176/>
10. Harald Kautz-Vella is vooral bekend als spreker. Zie onder meer: "Social Engineering & Smart Dust - Interview with German Scientist/Researcher Harald Kautz-Vella, <https://www.youtube.com/watch?v=tqwBgIB3cis>
11. Zie Elana Freeland, "Under an Ionized Sky" (2018) en www.transitiweb.nl/invasie-freeland
12. Zie Louis A. Del Monte, "Nanoweapons: a growing threat to humanity" (2017).

tekst: Fred Teunissen
www.fredteunissen.nl

Fred Teunissen is de schrijver van "Hemel onder Vuur, een diepgaand onderzoek naar chemtrails" (2017). Hij blogt op TransitieWeb.nl.